

DE TEKENEN VAN DE MACHT.

Aan het begin van deze avond, zoals altijd, wil ik u er graag op wijzen dat wij, sprekers van deze groep, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Ik stel het op prijs wanneer u zelf nadent.

Wat betreft het onderwerp voor vanavond: ik heb zelf een onderwerp dat ik graag ter sprake wil brengen, maar wanneer u daar bezwaar tegen hebt kunt u een ander onderwerp opgeven.

Ik zou namelijk op bepaalde magische en mystieke dingen in willen gaan en die zou u misschien samen kunnen vatten onder de tekenen van de macht. Heb ik uw toestemming? Wie zwijgt, stemt toe, dank u.

Ik weet niet of u zich al bezig hebt gehouden met oude godsdiensten of oude mysteriën. Misschien hebt u zich wel eens afgevraagd waarom een farao aan de ene kant die dorsvlegel heeft en aan de andere kant die herdersstaf of ankstaf. Dit zijn symbolen van de godheid. Ook de baard die hij draagt is eveneens een teken van de zon, van Amon in zijn grootste hoogte. Op deze manier probeert de farao duidelijk te maken dat hij bekleed is met goddelijke waardigheid.

Maar ook om hem heen kunt u heel wat priesters zien die bijzondere attributen met zich mee voeren. Zo ziet u er altijd weer een paar die dragen een hoofdtooi met twee veren of twee verenbossen erop. En misschien zou u dan denken dat ze net uit Karl May's wild westverhalen ontsnapt zijn, maar zij dragen in feite de veren van de rechtvaardigheid. Zoals u weet komt de ziel na de dood bij de rechters, de twee en zeventig, en moet daar verantwoording afleggen. De daden worden dan in een weegschaal gewogen, goed tegen kwaad, en de gerechtigheid geeft altijd één veer, de veer van maat, extra mee, zodat de balans naar het goede door kan slaan. Door deze veren te dragen, hebben zij zich in wezen voorzien van de goddelijke macht tot oordelen, de goddelijke rechtvaardigheid. In zeer vele godsdiensten in het verleden en in zeer veel mysteriën heeft men zich beziggehouden met het als het ware voordragen of toneelspel opvoeren, waarbij bepaalde godenverhalen worden uitgebeeld. De teksten daarvan zijn praktisch niet bewaard gebleven en dat is ook begrijpelijk, want deze teksten waren, binnen het kader van een vast verhaal, inspiratief. Ook hier werden de mensen bekleed met, gewaden en gaven ze met attributen aan wie en wat ze eigenlijk zouden zijn.

Het klinkt een beetje vreemd om te zeggen: hierdoor werden ze minder zichzelf en toch is dat een beetje waar. Wanneer u ooit een carnavalsfeest hebt meegemaakt, of mee hebt gelopen in een of andere feeëriek stoet, dan weet u hoe andere klederen en andere attributen u ertoe brengen om u ook anders te gedragen. Door een andere vorm aan te nemen verandert de mens zijn eigen instelling tegenover de wereld.

En wat dat betreft, ook veel dames lijden daar nog steeds onder. Ik weet het niet hoe het in uw dagen is, maar in mijn tijd was het zo, dat als een vrouw werkelijk in de put zat, dan ging ze naar buiten, ze kocht een nieuwe hoed en dan was alles weer goed. Nou ja, alles is overdreven, maar in ieder geval, haar humeur werd wat beter. Wat ik wil proberen te betogen vanavond is dit: een mens kan aan zichzelf zich ontworstelen en als het ware een ander wezen worden tijdelijk, door gebruik te maken van attributen, door gebruik te maken van kleding en door zich in te leven in de rol van een hoger wezen.

In de mysteriespelen van Eleusis zijn de attributen over het algemeen nogal armelijk. U moet dus niet denken dat u daar goud en zilver voor nodig hebt. Meestal waren dat eenvoudige, uit hout vervaardigde voorwerpen, en de afwerking was niet eens zo grandioos. Verder waren het vaak huishoudelijke voorwerpen, die een beetje waren omgevormd om te passen bij de een of andere godheid. Maar, hoe redeneerde men daar? Ik heb eerst mezelf gereinigd en mijn ziel gereinigd en nu begin ik te denken aan de God die ik uit moet beelden. Ik moet die God een beetje voor me zien, zijn macht, zijn mogelijkheden, zijn wezen, zijn gedrag, en wanneer ik mij daar een beeld van opbouw en ik neem zijn gewaad, dan ben ik tijdelijk identiek.

Dat is natuurlijk kolder, want anders kan iedereen die een andermans pak aantrekt, een ander worden. Maar mentaal gebeurt er wel iets, door de sterke suggestie die mede door het proces

van verkleden, hanteren van symbolen en dergelijke, uitgaat, wordt u eigenlijk voor uzelf het wezen met de mogelijkheden die u zich in de godheid hebt voorgesteld. Wanneer dat goed werd gedaan dan had de speler altijd een soort warmte ervaring en een gloed die om hem heen hing en door die gloed veranderde hij. En nu klinkt dat natuurlijk in een moderne en wetenschappelijke wereld weer een beetje krankzinnig. Maar hoeveel mensen zijn op aarde niet veranderd door een schokkende ervaring? Ik heb het zelfs meegemaakt dat mensen gewoon maar een ongeluk hadden of van de trap afvielen en als ze opstonden helderziend waren, of ineens andere kwaliteiten gingen vertonen en ernstige veranderingen van karakter ook manifesteerden. Dat kunnen we dan wel verklaren, maar wanneer er nu geen lichamelijke schade is, en die verandering is er toch, dan kunt u dat misschien op de psyche teruggooien, maar uitleggen kunt u het niet.

Wat ze in die oude mysteriën deden dat is nou precies hetzelfde: de mens in een situatie brengen waarbij die met een schok vervreemd wordt van alles wat hij zelf is. Als resultaat daarvan gaat hij anders denken, bewegen. Ik wil zeggen, hij gebruikt capaciteiten die hij anders niet bezitten reageert volgens andere, banen dan voor hem normaal, en opent daarna bij zichzelf een reeks nieuwe gedachten mogelijkheden en ontdekt in zichzelf ook kwaliteiten.

Dan kunt u zeggen: Ja, die God is één geworden met die man, dat zeiden ze vroeger, maar misschien is het veeleer een kwestie van afgestemd zijn. Wanneer u een radiotoestel hebt, dan zitten er een paar knopjes op waarmee u een bepaald station kunt vastleggen. Drukt u dat knopje in, dan klinkt dat bepaalde station..U weet ook dat u in de psychologie Pavlov heeft dat o.a. bewezen, bepaalde prikkels met bepaalde reacties kunt verbinden. Dat drukken op het knopje is bij zo iemand, die een inwijding heeft doorgemaakt, in wezen niets anders dan de voorstelling van zijn inwijding. Anders gezegd: een teruggrijpen naar dat ogenblik waarop hij zich één voelde met de godheid, maar verder is zijn hele reactie ten opzichte van de omgeving ineens veranderd, zijn gevoeligheden liggen anders en hij staat dus buiten het normale reactiepatroon.

Hij speelt als het ware een andere rol en daarin liggen dan voor hem veel mogelijkheden om iets te bereiken dat een ander niet kan. Daardoor heeft hij inzicht op een wijze die voor hem absoluut abnormaal zou zijn onder normale omstandigheden.

Deze inwijdingstechniek wordt ook later nog wel gebruikt. We weten bijvoorbeeld dat een soortgelijke uitbeelding mogelijkheid in de middeleeuwen wel werd gebruikt en daar had men dan zogenaamde geestelijke spelen. Er werden heiligen, er werden duivelen en dergelijke uitgebeeld. Maar ook hier bleek dat iemand die heel lang een dergelijke rol speelde en er erg in opging, zijn eigen gedrag begon te wijzigen. Zelfs in zeer recente tijden is het voorgekomen dat mensen opeens gans anders werden.

Een aardig voorbeeld is dit. Er is in Duitsland in een bepaalde plaats een jongeman geweest die heeft gelopen in een processie en wel als de lijdende Christus, de kruisdrager. Hij heeft daar inderdaad gelopen met zijn doornenkroon, met zijn kruis en het was nogal een lange processie, ik meende dat hij zo een zes, zeven kilometer af moest leggen, en waarschijnlijk dus ook uitputtend. Op dat ogenblik is er dan ook, niemand weet precies te vertellen hoe, in die jongeman iets veranderd. Ongeveer twee maanden daarna kwam hij op het kerkplein en later ook op de marktplaats en liep tussen de mensen door en wanneer hij een zieke zag, dan genas hij die soms. Nooit allemaal, hij zocht ze uit. Maar hij genas mensen, en wonderbaarlijk. Dat werd langzaam maar zeker een aardig gedrang. U weet, als er iemand is die krukken wegneemt, dan zijn er altijd een aantal krukken in de buurt. Dus hij mocht dat niet meer doen, zeker niet zoals hij gewend was: regelmatig. Hij kwam elke middag geloof ik, om twee uur en om drie uur verdween hij weer. Hij heeft dat toen nog op andere plaatsen gedaan en uiteindelijk is hij aangevallen wegens verstoring van de openbare orde in Duitsland. U moet weten in 1933-34 werd hij niet zo vriendelijk bekeken en hij is terecht gekomen in een gekkenhuis.

Maar het vreemde is dus dat een normale jongeman, een "gelernter Tischler" een timmerman, opeens kan veranderen, dat hij opeens gaat genezen, en dan kunnen we zeggen dat die genezingen suggestie zijn of niet, hij doet het dan toch maar, en in zijn gehele gedrag zich loshecht van wat hij geweest is. Dat is typerend dacht ik voor het verschijnsel waar we ons mee bezig houden. Want ook hier zien we weer: de man is verkleed, hij speelt de rol van iemand die voor hem God is, hij heeft de attributen: hij sleept het kruis, hij draagt de

doornenkroon, hij kan zich tijdelijk, vooral wanneer hij moe wordt, één gaan voelen daarmee en als gevolg daarvan zijn gehele persoonlijkheid veranderen.

Stel u nu eens voor dat een gewoon mens dat ook zou kunnen doen. Er is natuurlijk iets voor nodig, een staat van opwinding, u hebt er voorbereiding voor nodig, zeker. U moet een ogenblik loskomen van hetgeen u zelf bent, maar ik zie niet in waarom iemand speciaal dan de godheid moet gaan uitbeelden. Dan is het vaak voldoende wanneer u zich één voelt met een andere macht. En als u dat dan voelt omdat u een troffel in uw hand hebt en een schort voor, nou ja, goed, dat moet u weten. Deze attributen zijn bijkomstig. Het is voornamelijk de associatie die ze oproepen, het is het beeld dat in uzelf ontstaat van uzelf.

En op grond daarvan heb ik dan mijn eerste stellingen. Door het gebruik van bepaalde tekenen die voor u, dus niet noodzakelijk voor een ander, een macht vertegenwoordigen of uitbeelden, kunt u uzelf meer één gevoelen met die macht.

In de tweede plaats: Wanneer ik die macht aanvaard, draag ik die macht uit en zal ze me voor een deel kunnen beheersen. De mensen waar dat mee gebeurd is, of dat nu in een verleden is geweest, er zijn zelfs mensen die met de schicht van Baäl hebben gewerkt en met het zwaard van de wijsheid van Aboe, of dat het in deze dagen gebeurd is, mens is mens.

Nu stel ik het volgende: Een mens wordt in zijn gedrag en zijn denken en leven bepaald door zijn wereldbeeld en de daarin ingebouwde waardering voor zijn eigen ik. Op het ogenblik dat de wereldwaardering verandert, moet hij, de waardering voor zijn ik veranderen of hij gaat ten gronde. Op het ogenblik dat in zijn ik veranderingen plaatsvinden, moet hij zijn visie op en zijn houding tegenover de wereld veranderen, want anders is hij niet in staat in die wereld te leven.

Indien dit juist is, en ik meen dat het juist is, dan zou u dus kunnen zeggen: Wanneer ik bewust een bepaalde verandering zoek in mijn eigen denken en beleven, en bereid ben en als consequentie daarvan mijn houding tegenover de wereld te wijzigen, kan ik zowel de wereld zoals ik die beleef, alsook mijzelve afstemmen op waarden waar ik in geloof, waarden die in mijzelf een grote betekenis hebben.

Dat is natuurlijk erg lastig, want de aarde die zit vol met systemen en u kent ze allemaal. U weet wat een democraat is? Een democraat is iemand die anderen toestaat hem te kiezen, opdat hij ze verder kan beliegen. Het is nu eenmaal zo. En een socialist ook: Dat is iemand die alle mensen zoveel wil geven aan mogelijkheden en aan bezit, dat ze allemaal goede kapitalisten worden. Een anarchist: iemand die met rust geláten wil worden en die bereid is anderen niet met rust te laten omdat hij meer rust begeert dan anderen hem geven.

Wanneer ik anarchist ben, bijvoorbeeld, dan is dat een stelsel, dat zit in een bepaald hoekje. Maar was Jezus misschien niet een anarchist? In de ogen van zijn tijd zeer zeker, want hij onttrok zich in wezen aan het gezag van de tempel en van de Caesar. Hij stond heel rustig zelfstandig tussen Rome en de tempel en hij ging zijn eigen weg. Toch is hij de Verlosser geworden. Waarom? Omdat hij in zijn absoluut vrij zijn, zijn zoeken naar de juiste weg in die wereld, alle mensen aanvaardde op hun eigen waarde in hun eigen betekenis. Hij wilde ze niet omvormen tot ze allemaal kleine Jezukes werden, hij wilde er mensen van maken die de kracht van de Christus mee konden dragen en aanvaarden.

Ik weet het, het klinkt erg vroom. Ja goed, in de kerk vertellen ze, ergere onzin, als het daarover gaat. Dus, begrijp het goed: Mensen als Jezus, en ook Mohammed wat dat betreft en verschillende Boeddha's en Boddhiatva's en zelfs sommige vorsten bezaten gaven omdat zij geloofden dat voor hen de wetten die voor anderen bestonden, niet helemaal golden. En ze waren in staat om op grond daarvan, meer betekenis te winnen dan ze in hun eigen persoon ooit hadden kunnen doen. En dat betekent, dacht ik, dat een mens in deze dagen iets nodig heeft waardoor hij zichzelf kan veranderen.

Maar de wereld is een puinhoop, of als u het beter wilt zeggen: de wereld verkeert in een ernstige politieke en economische crisis. Wat alleen maar betekent dat de hele wereld economisch en politiek de stuipen heeft. De wereld is in die crisis terecht gekomen omdat de mensen gedruild zijn te reageren volgens een bepaald vast systeem, in de kerk, in de partij, in de scholen, waar u maar wilt, op het werk. Een vast systeem. Maar een mens is een variabele factor. Op het ogenblik dat u het systeem te vast maakt, dan kan de mens zichzelf niet

ontplooiën, dan gaat die mens alleen maar kijken wat hij krijgen kan van de koek. Hij gaat zich niet meer afvragen wat hij zijn kan ondanks de koek. En dat betekent nu dat de koek, volgens veel belangrijke mensen, nu bijna helemaal op is en een hele hoop mensen schreeuwen om de koek en niet om zichzelf en dat is de ellende.

We gaan een moeilijke tijd tegemoet, dat zult u ook allemaal wel weten, niet alleen dat het politiek en economisch een beetje slecht gaat en onevenwichtig is, dat blijft ook nog wel een paar jaar, maakt u zich geen zorg, maar ook dat de neiging van de mensen om tegen elkaar in verweer en opstand te komen groter wordt.

De mensen worden agressief, want zij willen de plaats in het systeem behouden zonder te begrijpen dat het systeem zelve ziek is. Niemand heeft schuld, alleen het systeem heeft schuld. Stel nu eens dat er een mens is die zegt: Ik gooi het systeem opzij. Neem me niet kwalijk, ik wil niemand beledigen, maar: Niet tussen God en mij een priester, of eventueel een kerkelijke hiërarchie. God in mij, in mij de kracht van God. Zou ik dan niet net zoals de apostelen ook gedaan hebben, zieken kunnen genezen, duivelen uit kunnen drijven, de stormen zelf bezweren? Ik denk dat ze het zouden kunnen. En dan zouden die mensen nog steeds goede christenen zijn, maar anders. Ze zouden niet meer wachten naar wat er voor hen gedaan is en denken wat er voor hen gedaan werd en wordt, ze zouden proberen, op grond van wat ze zijn, diep in zichzelf iets te zijn, te doen en te betekenen en dat niet alleen binnen een systeem, maar op grond van een kosmisch besef. Een besef waarin alle waarden een rol spelen en niet een eenzijdige blindheid bestaat ten aanzien van menselijke, sociale en politieke of andere zaken.

Ik stel dat de mens, die in zichzelf die vrijheid weet te vinden, die zijn geloof aan beperkingen terzijde kan schuiven en daarvoor in de plaats zich één kan gaan voelen met welke hogere kracht dan ook, en de voorstelling is niet eens belangrijk, alleen datgene wat u daarin in kracht en vermogen gevoelt, in staat zal zijn om wat nu occulte of paranormale krachten genoemd wordt, plus een verandering van mentaliteit en levenshouding, de wereld te helpen en zichzelf tot een grotere eenheid, een groter geluk en een grotere wijsheid te brengen.

Dan gaan we nog een stapje verder : U hebt als mens vaak dingen nodig, soms gebruikt u die zo vanzelfsprekend, dat u zich wel eens afvraagt of die mensen nog wel wijs zijn. Ik heb het meegemaakt dat mensen een kostelijke maaltijd aangeboden kregen, maar er lag geen bestek bij, en met uw handen eten doet u nu eenmaal niet. De kostelijke maaltijd werd koud en kon niet genuttigd. Dat is toch dwaasheid. De hele wereld is vol met krachten, rondom u is van alles. Er is een feestmaal van mogelijkheden voor elke mens, of u het gelooft of niet, maar het bestek is er niet. U hebt het bestek nodig, goed, maak dat bestek, maak voor uzelf een teken, maak het voor mijn part een sterretje, of als u dat nog teveel vindt, herinnerend aan allerlei zaken die in deze periode nu eenmaal naar voren-: komen, een kruisje. Als u geen kruisje hebt, neemt u voor mijn part een gelukszwijntje, een dobbelsteen of wat anders. Of u maakt uzelf gewoon een vlechtwerkje van iets en u gaat eraan denken en u zegt: Dit is het teken van de macht. Dit is mijn attribuut.

Wanneer ik dit, hoe dan ook, oproep in mijzelf of hanteer, dan zal er een hogere kracht in mijzelf bestaan. Ja zelfsuggestie, maar gelijktijdig doet u de schuifdeur open, gelijktijdig maakt u een deur open naar vele verloren mogelijkheden, denkwaarden, die in uw persoonlijkheid berusten. Met een attribuut kunt u veel doen. Met zo'n waanvoorstelling kunt u veel doen. U moet altijd één ding onthouden: een goddelijke kracht is niet wat u denkt, maar wat u tot stand brengt.

Wanneer u steeds weer elke innerlijke erkenning van het hogere voor uzelf verbindt met de noodzaak om ze te uiten, dan zult u ontdekken dat die uitingen steeds groter en steeds sterker worden, naarmate u meer gaat geloven in de kracht die in uzelf leeft. Dat kan ook wel eens tegenvallen. Er zijn mensen die denken: de kleine dingen zijn zo goed gegaan, nu zal ik eens wat groots doen en dan gaat dat niet meteen. Dan zegt u : Nou dan heb ik kennelijk de kracht niet. O, u hebt de kracht niet goed gebruikt. U had het anders moeten doen. U zou veel intenser in uzelf eerst eens één moeten worden met de hogere macht.

Niet u beroepen op andere personen, maar dat andere, die macht die u nodig hebt, worden, het hele wezen afstemmend op al die dingen en kijk dan eens wat er gebeurt. Nou ja, wonderen gebeuren nog steeds, de gekste dingen: Mensen slaan over de kop met de auto, met wat weet ik voor een snelheid, en ze stappen eruit alsof er niets gebeurd is. Dat is ook een wonder,

misschien wel omdat ze zo één waren met de snelheid, dat de menselijke reactie hen eigenlijk ternauwernood bereiken kan door de volheid van andere reacties die zich dan in hen af kunnen spelen.

Wonderen gebeuren elke dag. Mensen doen juist die ene stap terug, onbewust schijnbaar, zodat ze niet getroffen worden door iets dat hen had kunnen doden. Hoe vaak gebeurt het niet dat iemand een patiënt ziet, een zieke, een medicus, een wetenschapsmens en dat hij kijkende opeens het idee heeft, maar dat moet dat zijn. En dat klopt niet met de symptomen. Dan gaat hij zoeken en dan vindt hij achter de symptomen de werkelijkheid. Dan heeft hij gelijk gehad en dan klopt hij op zijn borst en hij zegt: -Ik ben een goed medicus.- U zou ook kunnen zeggen :-Ik heb geleerd wat de oude Egyptenaren al konden en wat in Babylon al werd beoefend. Ik heb geleerd intuïtief te schouwen en op dit intuïtief schouwen mijn reactie te richten, om aan de hand daarvan mijn handelen, mijn optreden te bepalen. Het gebeurt elke dag Alleen u merkt het niet en u gebruikt het niet bewust. Een mens heeft die momenten, maar hij roept ze niet bewust meer op. Een man die terugstapt, die zou intuïtief nog veel meer kunnen doen, maar hij denkt dat het toeval is en hij wacht tot er weer eens een prikkel komt die zo sterk is dat hij erop moet reageren en hij loopt voorbij aan al die kleinere kansen.

Ik zou ook graag nog iets anders zeggen. Er zijn mensen, die dragen amuletten met zich mee, dat weet u wel, amuletten en zegels en zo, hele mooie tekeningen vaak, stukjes van goud of van bepaalde stenen, toermalijn, amethyst en wat weet ik nog meer, en met tekentjes daarin gezet; die brengen geluk. Zolang ze die hebben, hebben ze geluk.

Dacht u nu werkelijk dat een steen of de mooiste spreuk of het beste magische tekeningetje geluk kan brengen? Dat kunnen we niet aannemen. Maar doordat u het ding hebt, reageert u anders. Uw vertrouwen in dat ding wordt veranderd in een zelfvertrouwen en een inzicht in uw reacties op de buitenwereld en meteen hebt u sneller op uw intuïtie vertrouwd. En daardoor hebt u dat geluk dat het amulet u zegt te brengen. Is dan iemand die een amulet draagt, gek? Misschien wel. Volgens de wereld is alles dat niets doet vanuit zichzelf nutteloos en iemand die zich daarmee behangt is een idioot, maar dan moeten we maar eens kijken naar al die ridderordes, die ook gedragen worden.

Maar realiseer u nu eens even dat het er niet om gaat of dat ding het doet of dat u het zelf doet. Wanneer dat ding, dat amulet, in u die mogelijkheid opwekt, dan zou het toch dwaas zijn om het niet te dragen, het niet te gebruiken. Hoeveel mogelijkheden hebt u dan om iets te doen dat meer is dan normaal, iets te zijn dat meer is dan normaal hebt iets nodig waar u vertrouwen kunt in hebben, iets waaraan u zodanig gelooft dat u zegt: dat is het belangrijkste. Iets waardoor u los wordt gemaakt van uzelf, niet dat omhulsel dat u maatschappelijk en mentaal op hebt gebouwd voor uzelf. U moet de muur doorbreken. Kijk, daarom kunt u die amuletten, zelfs wanneer ze zelf niets tot stand brengen, nog tekenen van macht genoemd worden, de tekenen van de kracht van een mogelijkheid. En wanneer u nu toevallig, hoe dan ook, dergelijk symbool hanteert, is het alleen maar erg belangrijk dat u daarin gelooft, dat u eventjes uw beperkte mentale mogelijkheden uitschakelt wanneer het alleen gaat om de logica en eerst komt tot de ervaring. Tekenen van macht hebt u echt nodig in een wereld waarin u zich machteloos voelt. Tekens van licht, van kracht, van sterkte, hebt u hard nodig in een wereld waarin u het gevoel hebt dat u niets kunt veranderen.

Want u kunt wat veranderen. Die tekenen van macht hebt u hard nodig wanneer ze een sleutel worden voor u naar die andere werelden die u na uw dood goed leert kennen en waarin u op aarde niet eens hoeft te geloven, want u komt er toch wel. Realiseer u dat. Ik wil u helemaal geen gekke dingen aanraden, natuurlijk niet. Kijk, in de geneeskunde is het krankzinnig te zeggen dat het dragen van een paar kastanjes helpt om reumatiek te verjagen. Toch zijn er mensen die die dingen bij zich dragen totdat ze van ouderdom uit elkaar vallen en ze geen werkende stoffen meer bevatten. En die geen reumatiek meer hebben en ze hebben weggegooid, moeten gauw weer andere zoeken want anders krijgen ze reumatiek.

Probeer u zelf zo eens te zien. Probeer uzelf te zien als een wezen dat omvangrijkere mogelijkheden heeft, omvangrijkere beheersingsmogelijkheden ten aanzien van zichzelf en delen van zijn milieu dan men normalerwijze aanneemt. Realiseer u dat u heel vaak iets nodig hebt als teken daarvan. Zo'n teken, ach, dat is niet belangrijker dan een entreebiljet in een theater, dat zegt dat u naar een bepaalde plaats kunt gaan. Dat stukje papier geeft u geen voorstelling, het is alleen maar het symbool ervan. U kunt er ook niet op gaan zitten, daar is

het te klein voor, of u moet zelf bijzonder slank zijn. Dus, als u reëel bent, dan zegt u kijk, dat stukje papier zegt niets, maar het vertegenwoordigt iets. Het teken van macht is niets, maar het vertegenwoordigt iets. Datgene wat het vertegenwoordigt kunt u bepalen, maar u moet erin geloven dat het bestaat. U kunt geen kracht waar maken waar u niet in gelooft. U kunt niet waarlijk uw leven richten op zaken, die voor u waarlijk geen betekenis hebben. En als u zo leeft, dan blijft er niets over dan langzaam maar zeker een mechanische factor, te worden in een soort atoomgedreven calculator; die nu nog mensheid heet, maar die al heel snel haar betekenis verliest. U hebt de keuze.

In deze tijden moet u zich wapenen. Voor velen van u is het nu al een roezemoezige tijd. Alles loopt een beetje door elkaar. Niet alles is helemaal ongunstig, misschien, maar het loopt anders dan u had gedacht, anders dan u wenste. De dingen waar u meende op te mogen rekenen gaan net niet door en andere dingen, waarvan u dacht dat u er vanaf was, die komen terug. Want zo gaat het. Stel u nu eens voor dat die tendens in de wereld aanmerkelijk sterker wordt, niet omdat het onvermijdelijk is, maar omdat de mensen niet geloven in die dingen. Kijk, als u niet gelooft in de waarde van een frank, dan wordt die frank binnenkort niets waard. En denk nu niet dat het al is, want zo erg is het ook nog niet.

Wanneer u niet meer gelooft in de orde zoals ze bestaat, dan gaat die orde kapot. Niet omdat u iets doet, maar omdat u niet meer door uw eigen denken, door uw eigen energie, eigenlijk mede iets in stand houdt. Het is een wereld waarin niemand oorlog wil, en waarin, dat zult u op het einde van het jaar zien, zeker ook in 1983, ook wel degelijk het gevaar voor een wereldoorlog op de loer ligt en dat is geen onzin. Ik zeg niet dat het zover komt, dat hoeft helemaal niet, maar dan moet er wel een mensheid zijn die ergens in gelooft, die zich ergens zo één mee voelt, dat ze bereid is om dat éne te maken tot de dragende factor van het leven. Dan moet de mens ergens een achtergrond hebben waarop hij zich beroepen kan wanneer hij niet meer weet hoe hij verder moet. En zeg niet dat dat in het voorbeeld van Jezus niet het geval is geweest. Of herinnert u zich niet meer wat Jezus in Gethsemane gezegd zou hebben: Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker aan mij voorbijgaan. Als het uw wil is, uw wil geschiede, niet mijn wil. Daar moet u een ontzettend geloof voor hebben, maar u moet ook weten dat die Vader daar is, anders is het zinloos, dan is het komedie, leeg. Alleen wanneer die Vader een realiteit is, al is het alleen maar voor Jezus desnoods, dan is het zinvol, dan heeft het betekenis.

Nu wil ik u niet met Jezus vergelijken, en de krachten, waar u zich één mee kunt voelen, zullen wel een beetje kleiner zijn dan de Vader. Maar kunt u het alleen? U kunt veel meer zijn, want u bent meer. Maar kunt u het waar maken? U hebt denkbeelden die de wereld zullen hervormen, maar kunt u ze doorzetten? U hebt gevoelens waardoor de wereld toch nog anders zou worden en beter, maar kunt u ze omzetten in een werkelijkheid die buiten uzelf te kennen is? Dat is de vraag. Als u niet meer gelooft in uzelf, ach, dan gebeurt er niet veel. Dan wordt alles sleur, dan verliest het zijn betekenis. Maar wanneer u dan een andere kracht hebt om in te geloven, wanneer u uzelf dan in dat andere verliest, dan zullen die krachten, die u voor uzelf terzijde hebt geschoven of niet meer kon vinden, er weer zijn en meer, daar gaat het om.

Wanneer ik spreek van de tekenen van macht dan spreek ik van de tekenen waardoor u de macht kunt krijgen om eindelijk uzelf te zijn. Dan spreek ik u van die diepe verbondenheid met een voor u nog niet kenbaar geheel, waaruit u voortdurend kunt putten wanneer u maar niet uzelf afsluit door uzelf te zien als een tegenstelling tot het andere. En wanneer ik u spreek van de tekenen van macht, van symbolen, van rollenspielen en al die andere dingen, dan spreek ik u niet alleen maar van komedie en van kleine hulpmiddelen, dan spreek ik van het scheppen van uw eigen symbolen, die u voortdurend herinneren aan datgene wat u in uzelf beleeft en aanvaardt.

Inwijding is niet iets waarvoor u eerst naar een school moet gaan, waarbij eerst ik weet niet hoeveel beproevingen moeten doorstaan worden. De enige beproeving die u moet doorstaan is: kan ik mijzelf zover vergeten in de gestalte die ik mijzelf toeken, dat ik meer waarlijk mijzelf besef en zo meer waarlijk mijzelf word.

Ik stel dat er in deze dagen mensen zijn die dat kunnen, die dat willen. We zijn er trouwens al een tijd over bezig. Ik stel dat het mogelijk is om dat te bereiken en ik heb u, sprekend over die tekenen van macht, geprobeerd een weg te tonen die misschien voor u de juiste is. En dan kan een teken van macht voor u de rozenkrans van uw moeder zijn, of een steentje dat u gevonden hebt, een geluksmunt of wat anders, daar gaat het niet om. Het teken zelf doet het

niet. Maar u moet een teken hebben waarin u vertrouwt, waarin u het hogere, het grotere dat in u schuilt en rondom u aanwezig is, leert aanvaarden en concretiseren, en dan waarmakende, zo vanuit uzelf, waarin u leeft, beseft u eindelijk misschien wat het is een mens te zijn die niet beheerst wordt, die geen heerser wil zijn, maar een mans die met de mensen mens zijnde, leert licht te zijn met het licht, één te zijn met het geheel zonder zichzelf te verliezen. Ik geloof dat dat erg belangrijk is. Wanneer u daar reacties op hebt, dan zegt u het maar.

❖ *Zou het niet goed zijn voor de wereld dat er een nieuwe Christus kwam?*

Wanneer er een nieuwe Christus zou komen, zou de Inquisitie in de naam van de oude Christus optreden en dan zou de wereld weer een andere vorm van martelaren erbij krijgen. Het zou misschien beter zijn wanneer de mensen zich meer van de geest van Christus bewust zouden worden en zich minder zouden verontschuldigen door zich te beroepen op datgene wat anderen voor hen gedaan zouden hebben, om zo zichzelf te verontschuldigen omdat ze niet doen wat ze kunnen. Ik geloof in de betekenis van een christen, omdat een ware christen, door de naastenliefde, de ware kosmische krachten in zich beseft en die rondom hem als het ware doet manifesteren.

Maar ik geloof ook in een oprecht en eerlijk communist, die niet zichzelf zoekt maar het geheel. Die juist daardoor de stuwende kracht wordt en het begrip waardoor de verstarring van het schijn communisme ongedaan kan worden gemaakt. In die zin, ja.

Er zijn mensen nodig die door hun oprechtheid gedragen worden, maar een Christus, een godsdienststichter, ik betwijfel of die in deze dagen veel zou kunnen doen, want een godsdienststichter of een grote leraar, u weet het toch zelf, die zou in deze wereld onmiddellijk als een gevaar vervolgd worden. Pinochet achtige figuren zouden hem ergens laten martelen. Andere soortgelijke figuren zouden hem in een gekkenhuis opsluiten. En als het allemaal niet mogelijk was, dan zou er nog wel een geheime dienst zijn om een einde aan dat waardevolle leven te maken, waar of niet?

Als Jezus vandaag de dag komt en profeteert op de Groenplaats in Antwerpen, dan wordt Hij zo bij de kraag gevat wegens waarzeggerij en opruiing van het publiek. Als Hij mensen geneest, dan wordt Hij onmiddellijk in hechtenis genomen wegens onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde en als Hij een wonder doet, dan wordt Hij door de Kerk in de ban gedaan tenzij Hij eerst heel nederig toegeeft dat alle dogma's juist zijn. Hebt u dan aan zo'n figuur behoefte? Iemand die de keuze heeft tussen ja te knikken of ten onder te gaan en dus weer gekruisigd te worden? Ik geloof nog, beste vrienden, jullie zouden hem kruisigen, uit angst dat jullie veiligheden, jullie ideeën van zekerheden zouden worden verstoord. Nee! Een wederkomst in de geest, ja, in de geesten van de mensen. Een figuur misschien die een nieuw verborgen centrum van kracht op aarde sticht, zeker. Een nieuwe school misschien zelfs, maar geen godsdienststichter, want in de schijnbare dienst van God hebben meer mensen andere mensen gekweld en omgebracht dan om welke andere reden ook, uitgezonderd misschien het verkeer. Realiseer u dat. En daarmee wordt mijn antwoord duidelijk: dat Christus leeft in u wanneer u in Hem gelooft. Laat de eenheid van de kosmos leven in u, wanneer u het zo wilt formuleren. Maar probeer de kracht in uzelf te kennen. Wanneer voldoende mensen die kracht kennen dan ontstaat er iets dat we kerkelijk misschien wel het "Koninkrijk Gods op aarde" kunnen noemen. Dat dan mensen werkelijk zich ontplooiën en werkelijk mens zijnde met de mens, in staat zijn de dwaasheid en de illusies, de strijd en het zich laten gelden te vergeten. Is dit voldoende?

Luister goed, ik heb u geen sprookje verteld, het lijkt er misschien op. Maar dat is het niet: Ik heb geprobeerd het nuchter te doen, maar de mystiek bestaat, de mystiek is een verklaring voor dingen die anders niet verklaarbaar zijn. Er is licht, er is kracht en de grens daartegen ligt voor een groot gedeelte in uzelf.

Wanneer u zich dat realiseert, dan kunt u misschien toch proberen, wel voorzichtig, met een teken van macht, met een bijzonder gebed of een bijzonder gebaar iets meer van uw werkelijke mogelijkheden te wekken en zo iets meer licht te brengen in een wereld, die, als u mij de uitdrukking vergeeft, deze meer dan hard van node heeft. Ik dank u voor uw aandacht.